

F. t. 1. for Grønland om arealanvendelse m.v.

rant, og det er vigtigt, at udnyttelsen af sådanne områder inddrages under den almindelige regulering af arealanvendelse.

Ejerens fortsatte benyttelse af bygninger til feriebrug og tilsvarende kræver ikke tilladelse efter denne bestemmelse, men anvendelse til andet formål kræver tilladelse efter § 3, stk. 2.

Stk. 4. Bestemmelsen sikrer, at den grønlandske befolknings traditionelle kollektive udnyttelse af land og vand til fangst, fiskeri og lignende kan fortsætte, herunder en eventuelt bestående, mere eksklusiv ret for en snævrere personkreds til brug af faste fangststeder, garnsteder m. m.

Opførelse af midlertidige fangsthytter, røgerianlæg og lignende efter hidtidig skik kan også ske uden tilladelse, f. eks. i forbindelse med sommer- eller vinterfangstplads, men ikke indgribende reguleringer af terrænet.

Opførelsen af feriehytter og weekendjagthytter vil ikke være omfattet af bestemmelsen og heller ikke udflytning til fast bosættelse i et nyt område. Til disse aktiviteter kræves altså tilladelse.

§ 4 fastlægger, hvilke myndigheder der skal give tilladelserne.

Stk. 1 definerer, hvad der forstås ved byzone, og fastslår, at inden for dette område gives tilladelse efter § 3 af kommunalbestyrelsen, med mindre der er tale om en arealudnyttelse til anlæg, der er af betydning for andre end blot den lokale befolkning. I det tilfælde skal landsplanudvalget give sin tilslutning.

Stk. 2 fastslår, at uden for byzoner er det landsplanudvalget, der har kompetencen. Kommunalbestyrelsen skal høres i sådanne sager.

Når der er tale om ansøgninger om arealtildeling uden for byzone, vil der normalt kun være én kommune impliceret. Hvis der foreligger en plan for området, og det drejer sig om sager af udelukkende lokal betydning, vil det være praktisk, at der er mulighed for, at kommunalbestyrelsen kan træffe afgørelserne. Landsplanudvalget kan i så fald delegere sin kompetence til kommunalbestyrelsen.

Hvis der er tale om større industrialanlæg, er det klart en opgave for landsplanudvalget at bestemme, i hvilken by (eller kommune) anlægget skal placeres, men når denne placering er afgjort, må den pågældende kommunalbestyrelse kunne afgøre, ved indpasning i byplanen, hvor i byen eller kommunen virksomheden skal lægges.

Stk. 5. Grænserne for en byzone forventes i praksis fastlagt af vedkommende kommunalbestyrelse. Landsplanudvalget vil normalt kun blive

inddraget, såfremt der efter fastlæggelsen af grænserne opstår tvivl.

Stk. 6 fastslår ansørgernes oplysningspligt, der skal sikre, at det bliver muligt for landsplanudvalget eller kommunalbestyrelsen at overskue, hvilke virkninger det planlagte projekt vil kunne få, og give baggrund for fastsættelse af de betingelser, der bør stilles.

§ 5 fastslår, at der kan knyttes betingelser og vilkår til tilladelserne til arealanvendelse i overensstemmelse med lovens formål. Som eksempel kan nævnes krav i forbindelse med virksomhedens anlæg og drift og eventuelle ophør, som det skønnes nødvendigt at stille for eksempel for at sikre, at området virkelig udnyttes inden for en rimelig tid, og ikke blot reserveres og derved spærres for andres udnyttelse. Anlægget af virksomheden kan nødvendiggøre udbygningen af trafikanelæg, kloak- og rensningsanlæg. Det kan som vilkår bestemmes, at virksomheden bidrager til de hermed forbundne udgifter for det offentlige.

§§ 6 og 7 afgrænser denne lovs område i forhold til regulativet om erhvervelse af landbrugsjord i Sydgrønland og fredningsloven.

§ 8 vedrører forholdet til lov om mineralske råstoffer i Grønland (mineloven). Ministerens beføjelser i henhold til mineloven, herunder for så vidt angår arealanvendelse inden for et koncessionsområde, opretholdes. Navnlig for udnyttelseskoncessioner vil koncessionsområderne, specielt på kontinentalsoklen, være meget begrænsede, og det kan være nødvendigt for gennemførelse af virksomheden, at anlæg m. v. af den i § 8 nævnte art anbringes uden for koncessionsområdet. Det er imidlertid – uanset sådanne anlægs nære sammenhæng med koncessionsvirksomheden – fundet rigtigt, at tilladelser til arealanvendelse til sådanne anlæg i byzoner gives af kommunalbestyrelsen, og at ministerens tilladelse til sådanne anlæg uden for byzone meddeles efter indhentet udtalelse fra landsplanudvalget.

Til kapitel 4.

Landsplanlægning.

Bestemmelserne om landsplanlægning må betragtes som en ny ramme for en offentlig virksomhed, der er foregået på flere niveauer over længere tid. En vigtig nydannelse er det, at de lokale politiske instanser, der har haft et væsentligt medansvar for byplanlægningen, også inddrages mere direkte i landsplanlægningen. Det er afgørende for planlægningsarbejdet, at det godtages og føles nød-